

че старци ти са статуи; нѣкой-си любопитенъ хваналъ едного старца за брада та; старецъ тѣ го ударилъ съ тояга та си, и на часъ тѣ билъ убитъ съ всички ти му другаре. Римляне ти, што се затворили въ Капитолия, юнашки се бранили. Едно прѣдание казова, че еднажъ поштѣ Галити се вѣскачили на стѣна та: нѣ гѣски ти, што били посветени на богиня Юнона, надали такъвъ викъ, штото Римляне ти се събудили, и отласнали Галити. Обстѣпени ти теглили голѣмъ гладъ. Най-сетнѣ Бренъ, галскій войвода склонилъ да свѣрже миръ за много злато. Едно римско прѣдание притуря при това и слѣдно то за не хваштане вѣра събитие. Когато теглили злато то, Бренъ турилъ на къпони ти и мечъ тѣ си, и иввикалъ: »тежко и горко на побѣдени ти!« Нѣ на съштий часъ се показалъ заповѣдникъ Камилъ съ войска отъ Римски бѣжанци, и казалъ: »не съ злато, а съ желѣзо трѣбова да платятъ Римляне ти!« Ударилъ се, и Галити били разбити (390 год)..

Когато се махнали Галити, Римъ прѣдставялъ страшна разнебитена картина, та плебеи ти не рачили да се върнатъ на мѣста та си, и мислили да се прѣселятъ въ другъ градъ. Патриции ти съ голѣма мѣка сполучили да прѣдуматъ народъ тѣ да се не прѣселява и да подноветъ Римъ отъ развалини ти.

Лициниевъ законъ. Оште одавна между патриции ти и блебеи ти имало крамола за *обшти ти полета*. Така се наричала земя та, што била отнета отъ близосѣдти ти и се имала за собственостъ на Римска та царштина; нѣ отъ нея се ползовали само патриции ти. Плебеи ти искали тая земя да се подѣли на всички ти граждане; нѣ патриции ти много врѣмя не скланяли на това нѣшто. Слѣдъ навлизане то на Галити двама бестрашни народни трибуни, Луциний и Секстий, прѣдложили на сенатъ тѣ законъ: единий отъ двама та консула да се избира отъ плебеи ти